

Sygn. akt IV U 1621/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2015 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Kazimierz Kostrzewa

Protokolant: protokolant sądowy Marta Bartusiak

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2015 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 16 października 2014 roku nr (...) - (...)

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującej K. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 października 2014 roku na okres dwóch lat.

Sygn. akt IVU 1621/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 października 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 16.10.2014 r. odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 13.10.2014 r. została uznana za zdolną do pracy.

K. S. w odwołaniu od tej decyzji domagała się jej zmiany i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Na uzasadnienie swojego żądania podniosła, iż jej stan zdrowia - szeroko opisany - nie pozwala na podjęcie zatrudnienia. Od wielu lat pobierała świadczenia rentowe, pozostaje w stałym leczeniu i w żadnym wypadku nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Stan sprawy przedstawia się następująco:

K. S. urodzona w dniu (...), ma wykształcenie podstawowe, pracowała jako pracownik fizyczny. Odwołująca w okresie od 01.06.1991 r. do 30.09.2014 r. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 28.07.2014 r. odwołująca wystąpiła z kolejnym wnioskiem o rentę.

/okoliczności bezsporne/

Celem wyjaśnienia istoty sporu tj. istnienia u K. S. niezdolności do pracy zarobkowej w rozumieniu art. 12, art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) i jej stopnia, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii i psychiatrii.

Biegły kardiolog na podstawie zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej i osobistego badania rozpoznał u odwołującej:

- nadciśnienie tętnicze II-III stopień (...)/ (...),
- chorobę wieńcową stabilną (...),
- przebyty zawał serca z przetrwałym uniesieniem odcinka (...) ściany przedniej w 2011 r. leczony skutecznie angioplastyką gałęzi międzykomorowej przedniej lewej tętnicy wieńcowej 08.03.2011 r.,
- otyłość pokarmową.

Odwołująca z uwagi na rozpoznane schorzenia jest zdolna do pracy od 01.10.2014 r.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, u odwołującej nadciśnienie tętnicze II-III okresu (...)/ (...), pierwotne, umiarkowanego stopnia, bez udokumentowanych istotnych nadciśnieniowych zmian narządowych nie powoduje niezdolności do pracy. wysokie wartości ciśnienia w trakcie badania przedmiotowego nie dają podstawy do rozpoznania nadciśnienia opornego na leczenie w świetle dostępnej dokumentacji medycznej oraz informacji o zażywanych lekach. schorzenie bez skutecznego leczenia ma niekorzystny wpływ na serce uszkodzone po przebyłym zawał. Wymaga regularnego zażywania leków i kontroli skuteczności leczenia. Stosowane leczenie wyczerpuje możliwości modyfikacji leczenia farmakologicznego. w aktach sprawy brak wyników badań dotyczących układu krążenia, poza zawartymi na karcie informacyjnej z 2011 r. zgłaszane dolegliwości nie mają potwierdzenia w aktualnych badaniach układu krążenia. ostatnie zaświadczenie z poradni kardiologicznej datowane na dzień 30.07.2012 r. nie wskazuje na istotne zaawansowanie schorzeń układu krążenia, potwierdzone w badaniach dodatkowych. w badaniu przedmiotowym odwołująca nie podaje typowych dolegliwości wskazujących na nasilenie objawów związanych z chorobą niedokrwienną serca.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 19-20 as/

Na podstawie wyników badań, w tym osobistego badania odwołującej i zebranej w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej biegły psychiatra rozpoznał u odwołującej:

- schizofrenię.

Z powodu rozpoznanego schorzenia biegły psychiatra uznał odwołującą za częściowo niezdolną do pracy okresowo na okres 2 lat od 01.10.2014 r. Nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Niezdolność do pracy trwa nadal.

Jak wynika z uzasadnienia opinii, odwołująca pozostaje w leczeniu psychiatrycznym ambulatoryjnym od 1991 r. z rozpoznaniem schizofrenii. Była trzy razy hospitalizowana w oddziale psychiatrycznym w okresach: 30.03.1991 r. - 23.04.1991 r. i 23.10.1998 r. - 12.11.1998 r. z rozpoznaniem „zespół paranoidalny” oraz 08.11.2004 r. - 19.11.2004 r. z rozpoznaniem „schizofrenii paranoidalnej”. Obecnie u odwołującej stwierdza się występowanie objawów negatywnych i polekowych. na podstawie dokumentacji medycznej i obecnego badania psychologicznego u odwołującej rozpoznano schizofrenię. Aktualnie u odwołującej dominuje występowanie objawów negatywnych i polekowych - akatyza, okresowo występują omamy słuchowe. Obecny stan psychiczny oraz funkcjonowanie dają podstawę do uznania odwołującej za nadal częściowo niezdolną do pracy zarobkowej częściowo okresowo na okres 2 lat od 01.10.2014 r.

/dowód : opinia sądowo-lekarska – k. 29-31 as/.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego psychiatry i domagał się uzupełnienia postępowania dowodowego poprzez dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej tego samego biegłego. Sąd oddalił ten wniosek dowodowy uznając, że opinia ta jest przekonująca i należyte uzasadniona, a zastrzeżenia organu rentowego zmierzają jedynie do przewłoki postępowania. Odwołująca miała dotychczas przyznaną rentę z powodu schorzeń psychicznych i nie nastąpiła poprawa stanu zdrowia ani w żadnym razie nie nastąpiła zmiana jej dotychczasowej linii zawodowej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2002 r. II UKN 701/00 wyjaśnił, że w postępowaniu o prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy (poprzednio - inwalidztwa) sąd nie ma obowiązku uwzględnienia kolejnych wniosków dowodowych tak długo, aż strona udowodni tezę korzystną dla siebie (LEX nr 559961), a ponadto nie uzasadnia potrzeby powoływania kolejnych biegłych jedynie ta okoliczność, że opinia powołanego już biegłego jest dla strony w jej odczuciu niekorzystna (por. wyrok SN z dnia 22 lipca 1997 r. I CKN 174/97 nie publ.).

Sąd ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy podzielił wnioski opinii biegłego z zakresu kardiologii i psychiatrii, gdyż zostały one w sposób przekonujący uzasadnione, a poza tym w rzeczowy sposób odnosiły się do okoliczności niezbędnych dla ustalenia stanu zdrowia odwołującej, a w konsekwencji jej zdolności do pracy. Opinie są rzetelne, przekonujące i w pełni pozwalają ustalić stan zdrowia odwołującej się. Specjaliści wydali opinię po zapoznaniu się z dokumentacją oraz po osobistym badaniu odwołującej, a zatem posiadali kompleksowe informacje niezbędne do sformułowania wniosków. Opinie są spójne i udzielają odpowiedzi na istotne dla rozstrzygnięcia sprawy pytania. W szczególności Sąd oparł się na opinii biegłego psychiatry, który uznał odwołującą za nadal częściowo niezdolną do pracy okresowo.

Opinie biegłych w ocenie Sądu spełniają ponadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych w art. 278 kpc i art. 285 kpc, a także w Rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy w związku z art. 12-14 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. S. od zaskarżonej decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 16.10.2014 r. w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie warunki:

- jest niezdolny do pracy,

- ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

- niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b), pkt 4,6,7,9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a), pkt. 10 lit. a), pkt. 11-12, 13, lit. a), pkt. 14 lit. a) i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, lit. a), pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Stosownie do dyspozycji art. 12 powołanej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl dyspozycji ustępu 3 powołanego artykułu, częściowo niezdolną jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z dotychczasowym poziomem kwalifikacji.

Równocześnie zgodnie z treścią art. 13 powołanej ustawy, przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia, jak też możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, względnie możliwość przekwalifikowania zawodowego. Dalej w myśl ustępu 3 cytowanego artykułu, trwałą niezdolność do pracy orzeka się, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy, zaś gdy rokowania takie istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy.

Przedmiotem postępowania było ustalenie, czy ubezpieczona ze względu na stan zdrowia jest niezdolna do pracy, czy też jest zdolna do pracy, jak to wynika z zakwestionowanej opinii komisji lekarskiej i wydanej na jej podstawie decyzji ZUS.

Sąd w oparciu o opinie biegłego psychiatry sporządzoną na podstawie wyników badań i dokumentacji medycznej stwierdził, że K. S. z uwagi na schorzenia psychiatryczne tj. schizofrenię - spełnia warunek w postaci częściowej niezdolności do pracy w zawodzie pracownika fizycznego okresowo od dnia 01.10.2014 r. na okres 2 lat. Nie nastąpiła u niej poprawa stanu zdrowia. Nie rokuje odzyskania zdolności do pracy nawet po przekwalifikowaniu. Obecnie u odwołującej stwierdza się występowanie objawów negatywnych i polekowych. Na podstawie dokumentacji medycznej i obecnego badania psychologicznego u odwołującej rozpoznano schizofrenię. Aktualnie u odwołującej dominuje występowanie objawów negatywnych i polekowych - akatyzyja, okresowo występują omamy słuchowe.

Pozostałych warunków z art. 57 ust. 1 ustawy organ rentowy nie kwestionował.

W niniejszym przypadku odwołujący spełnia przesłanki z art. 12, 13 i 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 z późn. zm.) oraz art. 477¹⁴ §2 k.p.c. należało orzec jak sentencji wyroku i zmienić zaskarżoną decyzję z dnia 16.10.2014 r. przyznając K. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.10.2014 r. na okres 2 lat.